

РЕШЕНИЕ

№ 41222

гр. София, 09.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.12.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радина Карамфилова

ЧЛЕНОВЕ: Николай Димитров
Ивета Стефанова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **5190** по описа за **2025** година докладвано от съдия Николай Димитров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на В. С. Е., ЕГН [ЕГН], чрез адв. К. С. срещу Решение № 1052 от 19.03.2025 г., постановено по АНД № 17028/2024г. по описа на Софийски районен съд, 12-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 8963 от 04.11.2024г., издадено от началника на отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ в дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“ към МРРБ, с което на основание чл. 53, ал. 1, т. 2, пр. 2 от Закона за пътищата му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 3 000 лева за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от ЗП.

В жалбата се поддържа, че решението на СРС е неправилно. Прави се искане за отмяна на решението. Алтернативно е направено искане за изменение на решението, респективно НП, като бъде намален размера на наложеното административно наказание. Претендират се разноски за две съдебни инстанции.

Касаторът, редовно призован, не се явява, не се представлява. В депозирана молба чрез адв. К. С. не възразява да бъде даден ход по делото в негово отсъствие, излагат се съображения по същество на спора и се претендират разноски по списък.

Ответникът редовно призован, ответникът не се представлява, чрез процесуален представител, гл. юрк. Г. Н. в писмено становище, оспорва жалбата и излага доводи за правилност на решението. Моли същата да бъде оставена без уважение и потвърдено оспореното решение на СРС, като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение. При евентуалност

прави възражение за прекомерност.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, XXII касационен състав, намира касационната жалба като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

По делото е установена следната фактическа обстановка:

Проверяваният съд е установил, че на 10.10.2024г. св. Е. С. – главен инспектор в АПИ, съвместно със св. А. А., били на работа и извършвали проверки на АМ Х.. Около 14: 00 часа на същата дата на път АМ Х., км 0+200 на отбивна площадка в посока от [населено място] - [населено място], двамата спрели за проверка моторно превозно средство с четири оси с две управляеми оси марка М., модел ТГС с рег. [рег.номер на МПС] . От проверката на документите се установило, че водач на процесното МПС е В. С. Е.. От представената експедиционна бележка № 9258/10.10.2024г. се установило, че водачът извършва превоз на асфалт. Тъй като от документите, съпътстващи товара било видно, че автомобилът е претоварен, св. Е. С. извършил измерване на маса и поосово натоварване на МПС с технически средства - надлежно калибровани, електронна мобилна везна модел PFW-KR № 118844 и ролетка 1302/18/5 м, като се констатирало, че при измерено разстояние между осите 1.40 м, сумата от натоварването на ос на двойната задвижваща ос на МПС била 32.445 т. при максимално допустимо натоварване на оста 19 т., съгласно чл. 7, ал. 1, т. 5, б. "в" от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС, като превишението било с 13.445 тона. Водачът не представил разрешение за дейности в рамките на специалното ползване на пътищата (Разрешително), съгласно изискванията на Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС. При така установеното св. Е. С. съставил АУАН № 0010305/10.10.2024г. на В. С. Е.. Контролният орган квалифицирал описаното в АУАН като нарушение на чл. 26, ал. 2, т.1, б. „а“ във вр. с чл. 37, ал. 1, т. 1 от Наредба № 11. Препис от акта е връчен срещу подпис на В. С. Е., който го подписал без възражения. Въз основа на посочения АУАН, на 04.11.2024г. било съставено Наказателно постановление N 8963 от 04.11.2024г., издадено от началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към Дирекция „Анализ на риска при Агенция „Пътна инфраструктура“ към МРРБ, с което на основание чл. 53, ал. 1, т. 2 от Закон за пътищата на жалбоподателят е наложена глоба в размер на 3000 лева за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от ЗП

Първостепенният съд е установил фактическата обстановка въз основа на гласни доказателствени средства – показанията на свидетеля В. С. Е., както и въз основа на писмените доказателства по делото, приобщени по реда на чл. 283 от НПК.

За да потвърди наказателното постановление, СРС е приел, че същото е издадено от компетентни органи, без да са допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство, както и че касаторът е осъществил вмененото му административно нарушение.

Решението на районния съд е валидно, допустимо, но неправилно.

Безспорно е, че нарушението е квалифицирано по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от ЗП, според който движението на тежки ППС без разрешение е забранено. Санкционирано е по чл. 53, ал. 1, т.2, пр.2 от ЗП, в който е предвидена санкция „глоба“ от 1 000 до 5 000 лв. за нарушителя. Превозното средство правилно е определено като „тежко“ по смисъла на чл. 3, т. 2 от Наредба № 11, тъй като е надвишило допустимото по чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“ натоварване. По аргумент от чл. 8, ал. 1 от

Наредба № 11 движението на тежки ППС е допустимо само с разрешително, каквото в настоящия случай не е представено.

След постановяване на проверяваното решение е прието Тълкувателно постановление № 2/08.10.2025г. на Върховният административен съд - ОСС от НК на ВКС и I и II колегии на ВАС по тълкувателно дело 5/2023г. С него се дава задължително тълкуване на въпроса: „Нарушение по чл. 53, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 26, ал. 2, т. 1, буква „а“ от Закона за пътищата или такова по чл. 177, ал. 3, т. 1 във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата извършва водачът, който управлява извънгабаритно или тежко пътно превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване, без да е налице разрешение за движението на това пътно превозно средство?“. Видно от диспозитива на решението: „Водачът, който управлява извънгабаритно или тежко пътно превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване, без да е налице разрешение за това, извършва нарушение по чл. 177, ал. 3, т. 1 във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата, когато не е собственик на пътното превозно средство или лицензиран превозвач, осъществяващ превоза, съответно не е наредил превоза“.

От мотивите е видно още, че „Законът за движение по пътищата (ЗДвП) урежда правилата за движение по пътищата, изискванията към превозните средства и водачите, правата и задълженията на участниците, както и санкциите при нарушения. Основната му цел е опазване на живота, здравето, имуществото и околната среда. Законът за пътищата (ЗП) регулира отношенията, свързани със собствеността, ползването, изграждането, поддържането и финансирането на пътищата, както и управлението на тяхната безопасност. Затова и субектите, както и съставите на нарушенията по двата закона, са различни.“

Разпоредбата на чл. 139, ал. 1, т. 2 ЗДвП изисква превозните средства да не надвишават установените норми за размер, маса и натоварване на ос. Наредба № 11/03.07.2001г. на МРРБ определя тези стойности и реда за движение на извънгабаритни и тежки ППС. При движение без разрешение водачът носи административнонаказателна отговорност по чл. 177, ал. 3, т. 1 ЗДвП – глоба от 500 до 3 000 лв. Субект на нарушението е водачът, който фактически управлява ППС. Нормата на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗП забранява движението на извънгабаритни и тежки ППС без разрешение на администрацията, управляваща пътя. За това нарушение чл. 53, ал. 1, т. 2 ЗП предвижда глоба от 1 000 до 5 000 лв. Субекти тук са собствениците на ППС или лицата, извършващи превоза (превозвачите), които са длъжни да поискат разрешение по реда на чл. 15, ал. 3 от Наредба № 11/2001г. „Специално ползване на пътищата“ включва превоз на тежки товари, поставяне на съоръжения, рекламни обекти и др., като това става с изрично разрешение по Наредбата за специалното ползване на пътищата (ПМС № 179/2001г.).

Водачът, който управлява ППС по трудов договор, без да е собственик или превозвач, не носи отговорност по ЗП, защото няма задължение да иска разрешение. Той отговаря само по ЗДвП (чл. 177, ал. 3, т. 1). Собственикът или превозвачът, който не е поискал разрешение, носи отговорност по ЗП (чл. 53, ал. 1, т. 2). Това следва от принципа на чл. 24, ал. 1 ЗАНН – административнонаказателната отговорност е лична.

В случая, касаторът е санкциониран като водач на МПС. От приложения пътен лист, талон на товарния автомобил и експедиционна бележка се установява, че товарът се превозва от дружеството „Инфракорект Строй“ ООД, което е и собственик на товарния автомобил. Не е установено касаторът да е собственик на фирмата, напротив справка в ТР установява, че собственик на капитала и управител е Р. Г. Ц.. От това следва, че съгласно цитираното тълкувателно постановление, касаторът не може да носи отговорност за нарушението на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“, пр. 2 ЗП, санкциониран по чл. 53, ал. 1 от ЗП. Той не е субект на това нарушение.

Водим от изложеното, настоящия състав счита, че решението на СРС следва да се отмени и да се постанови отмяна на обжалваното наказателно постановление като незаконосъобразно.

По въпроса за разноските: при този изход на правния спор разноски се следват на касационния жалбоподател. Същият своевременно е заявил претенцията си за тяхното присъждане в общ размер на 1200 лв.- представляващи адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред СРС и АССГ, за което са представени и надлежни доказателства. Доколкото е направено възражение за прекомерност на претендираните адвокатски възнаграждения, съдът съобрази разпоредбата на чл.18, ал.2 вр.чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 2004г. и конкретната фактическа и прана сложност на делото. Предвид обстоятелството, че се претендира минималния размер на адвокатско възнаграждение, според посочените разпоредби искането за разноски- следва да се уважи в пълен размер.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XXII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 1052 от 19.03.2025г., постановено по АНД № 17028/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 12-ти състав, като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 8963 от 04.11.2024г., издадено от началника на отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ в дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на В. С. Е., ЕГН [ЕГН] на основание чл. 53, ал. 1, т. 2, пр. 2 от Закона за пътищата му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 3 000 лева за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от ЗП.

Решението е окончателно.

ОСЪЖДА Агенция "Пътна инфраструктура", ЕИК[ЕИК], с адрес [населено място], [улица] ЕООД да заплати сумата от 1200 /хиляда и двеста/ лева разноски по делото.